

pagini de literatură

de 9 ani ne trezim unul în respirația celuilalt
tot de atunci îți gătesc aceeași ciorbă
în aceeași oală de email

zi de toamnă obișnuită
ți-am spus că nu mânânc portocale
că pielița albă îmi pare amăruie și înecăcioasă.
mi-ai decojit prima portocală.

m-au invidiat pentru grija și dedicarea ta

9 ani mai târziu
îmi dai citate din peter esterhazi

am o femeie. mă iubește
am o femeie. mă urăște

matinal

urmărești matinalul de dimineață
în timp ce-ți tragi ciorapii super uzați
ai 10 ani și câteva zile

ai vrea mai degrabă să poți vedea
un episod din tom și jerry
dar n-ai curaj să schimbi canalul

apa trasă zgomotos
tusea înecată și două trei înjurături zdravene
și știi că trebuie să te grăbești

în câteva momente
va începe pauza publicitară
pe care ai așteptat-o de când te-ai trezit.

criza de nervi a bunicului în capot de baie
nepotul, infractor juvenil, mestecă lacom
ultima mușcătură de wiesana cu omega 3

închizi ochii
refaci imaginea brutăriei pe lângă care treci
în fiecare seară

de crăciun ți-ai dori să mânânci bucăți groase de
pâine fierbinte peste care să ungi din plin
margarina wiesana.

nu te mai văzusem de mai bine de-un an

ai plecat să faci mai mulți bani în spania
îmi aduc aminte de tine ca de un bărbat vânjos
cu mustață și părul bogat închis la culoare

atunci am negociat cu tine plecarea la facultate
am fost mâna ta dreaptă: am gătit am spălat am greblat
la sfârșit mi-ai dat bani de drum și de cămin

simțeam privirile bolnăvicioase ale colegilor tăi
ațintite asupra noastră
mi-ai zâmbit și zâmbetul tău m-a înspăimântat

ți-am adus pijamale noi, chiloți și șosete
m-ai certat pentru cheltuiala inutilă
dar ai intrat la duș și te-ai schimbat

încerc să refac în luciul dalelor inegale ale salonului
printre urmele lăsate de papucii tăi de casă
portretul bărbatului căruia i-ai cerut găfâind adresa spitalului

zeflemitor mi te-a trimis direct la morgă
îmi zâmbești și zâmbetul tău mă înspăimântă

recunoștință

mai bine
frâna bruscă a ambulanței
și stratul de praf al drumului pietruit
în lumina farurilor încremenite

nimic nu se întâmplă brusc

în camera noastră
am așezat cuminte
un pedestal

de acolo
îmi plăcea să-ți privesc
ochii devenind mici și inexpressivi

în întuneric
îți simțeam
unghiile crescând

cu fiecare atingere
devenim alții.

nimic

când o să-mi fie dor
de varianta ta cea mai bună

o să m-ascund undeva

de-acolo
îmi voi pipăi flămând obraji
pe care au picurat lacrimi
care nu erau ale mele

de undeva de atât de sus încât nu poți ajunge cu mâna

am întins mâna
am deschis ochii
nimic deasupra mea
în camera alăturată erai tu
țintuit în costumul gri

ochii încă nu-ți fuseseră închiși
cu ceară de-o străină zbârcită
albastrul irisului
îmi spunea altceva

am închis ochii
mi-am adus mâinile sub plapumă
picăturile mi-au udat obraji

am deschis ochii
nimic
am întins mâinile
nimic

am încercat să le spun și lor
că plângi pentru mine
că n-ai vrut să pleci
că ai fi ales un alt drum

nu m-a crezut nimeni
toți mi-au mângâiat creștetul
suportă greu – am auzit ca prin vis.

detaliu

întins cuminte în patul din nuc proaspăt
cu lumânarea îndesată în pumni
de-o babă zbârcită
în a treia zi
tata mi-a zâmbit
numai mie

linia lui 17**lui Andrei Bodiu**

în autobuzul în care nu m-am simțit niciodată în siguranță
se râde zgomotos

e același 17
cu care-ai circulat și despre care-ai scris

sunt aici
îmi țin cuminte o mâna pe bară și alta pe geantă

azi ți-ar fi plăcut

ai fi putut culege bucăți de viață
dulce-amară
pentru un nou poem
ludico-sarcastic

e atât de ticsit

nu mi-a plăcut bulevardul eroilor
dar te aud citind văcărescu și frații conachi

eu privindu-te
din prima bancă

mă mir c-am încăput
e atât de ticsit aici...

*Imagine
din expoziție*